

Кара-хазаръ, старобълг. (sic) лично име = т. черъ хазаръ.

Кардамъ, изглежда да е съкратено отъ кара-дам или кара-там = черна къща, черно здание, там първоначално значи нѣщо твърдо, т. е. каменна сграда; отъ него произлиза осм. дам = стрѣха.

Котрагосъ, име на втория Кубратовъ синъ. По-право котраг, кутраг, китраг, = т. честит, блажен (glücklich), nomen verbale, отъ котур, кутор = прѣусиѣва, суф. ак.

Кракрасъ, стблг. лично име Кракра, славянѣнена форма отъ първоначално т. киркара = черъ като смола отъ кир = смола и кара = черъ.

Крумъ. Понеже въ уралтайските езици двѣ съгласни въ начална срѣчка не могатъ да съществуватъ, то трѣбва името да е гласѣло корум или курум, въ която форма веднага може да се познае турската дума корум = защита, владичество (Schutz, Herrschaft). Ср. т. корум, курума = владичество, управление.

Кунартикинъ, погрѣшно се смѣта за нѣкакъвъ чинъ у българитѣ. Споредъ Вамбери думата е лично име = кумар, амулетъ и *тигин* = парѣченъ. Ср. сехѹтикин, алтикин и пр.

Курлисоъ, т. е. Курлие (като се изпусне гръцкото окончание) = т. Курмш, курмуш = изправенъ, поставенъ, издигнатъ.

Куртъ (у визант. писатели Кувратъ, Ковратъ). И въ двата случая чисто турска дума. Курт = вълкъ и червей, а Коврат = бѣдножълтъ конь. Последниятъ вариантъ се чини Вамбери по-правъ, защото подобни имена се срѣщатъ и другадъ. Напр. Кунрат, име на едно озбегско племе (Vambery, Sagat. Stud. p. 360.).

Омортагъ (у Теофилакта Омбритагъ, споредъ открития отъ Даскалова въ 1858. год. Търновски надписъ Омортагъ). Последната версия се вижда на Вамбери по-приемлива, може да се сравни съ източнотурски *омортка* = яйце. Възможно е обаче да имаме тукъ и сложна дума отъ *омор* = отвесенъ, изправенъ, възвишенъ и *таг* = планина, при което може да се забѣлжи, че коренната срѣчка *ом* = отгорѣ, горѣ (въ чувашк. нар. употрѣб. постпозитивно) лежи въ основата на кирг. омран = гърди и осм. омуз = рамо.

Органъ (ас), блг. лично име, развалено отъ Орханъ, по-право Урхан = господаръ, князь, отъ *ур* = господаръ, господинъ (ср. по-долу) и ханъ.

Сабинъ, по-право *Савинъ* (зетъ на Кормисона), изглежда да е идентично съ кирг. алт. савин = тържество, пиръ, праздненство.

Сабакула, име на единъ градъ на р. Кама, им. сабах-кала = утрenna крѣпостъ или сефах-кала = радостна крѣпостъ, въ всѣки случай сложна дума, втората частъ отъ която е идентична съ арабската д. кала, кале.

Сѹжѹ, питие у волжскитѣ българи. Споредъ Вамбери тѣждеств. съ т. сѹжѹ = сладѣкъ или су-жи, су-жик = ракия.

Севаръ, име въ княжеския списѣкъ, по-правилно *Северъ* или *Сиверъ*, въ уйгурск. = приятель, любовникъ.

Тарханъ, у волжскитѣ българи. Прастара монголско-турска дума = благороденъ (князь), но и ковачъ, масторъ. Тор, тер, тар = събирамъ, събирачъ на войска. Забѣлжително е, че тархан се срѣща едновременно у дунавскитѣ и волжскитѣ българи и дѣйствително е разпространена твърдъ широко между чувашитѣ и казанскитѣ татари. (Ср. Золотницкій, Чувашско-руск. слов. p. 272).

Телецъ, (Телетъ) староблг. лично име, първонач. ще е гласѣло телеци, по-правилно телечи или талачи = плякосникъ, грабитель отъ кор. тал или тел = грабя, плячкосвамъ.

Тервелъ, Тербелъ (седмо име въ княж. списѣкъ), единичното, въ което може да се открие чув. диалектиченъ характеръ. Тербел, чув. тирбелъ означава попятъ, нареждамъ, редя. — Тервел би било, значи, идентично съ старотурск. име Дизейл.

Токто и **Току** отъ токта = спирамъ, спирамъ се, значи който се спира, застава.